

MONIKA SVOBODA

MÁMA

KRIMINÁLNICE

motto

Máma kriminálnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Monika Svoboda

Máma kriminálnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MÁMA

MONIKA SVOBODA

Praha 2022

Věnováno mým klukům

© Monika Svoboda, 2022
Illustrations © Zdeňka Limbergová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-267-2364-6
ISBN e-knihy 978-80-267-2408-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2409-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2407-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Ted' a tady. A taky zítra!

Moře v květnu bylo překvapivě ledové. Ale kvůli němu jsme s Dušanem do Barcelony nejeli. Chtěli jsme se toulat uličkami města, i neznámými stezkami v okolních kopcích, vychutnávat si pael-lu a opíjet se sangrií. Tohle jsme si splnili. Oba jsme však měli ještě jedno přání, kromě suvenýrů jsme doufali, že se z naší dovolené vrátíme domů i s překvapením. Jenže jsem dostala menstruaci. I tentokrát s přesností švýcarských hodi-nek. Jako všechny nekonečné měsíce předtím.

O tři roky později sedím doma na gauči, je večer a maličký David spí s hlavou opřenou na mém prsu. Tisknu ho k sobě a hladím jej po kulaté hla-vičce. Opatrně a něžně, jak to umí jen máma. Jsem máma! Dokonce se mi poštěstilo hned dvakrát. Potichu vejdu do ložnice. Matěj už taky spí. Má na sobě své oblíbené pyžamo s bagry. Než uložím Davida do postýlky, políbím ho na hlavičku. Je dokonale kulatá a voňavá, s mechovými vlásky. Lehám si do postele k Matějovi a líbám ho na čelo. Jako každý večer. Je to náš rituál, jen Matěj o něm

asi neví. Spí spokojeně rozvalený s končetinami do všech světových stran. Prožil dneska opravdu krásný den. Hlasitě se smál, běhal bosý v trávě a ruce si umazal od hlíny. Tak to má být. Šťastné dítě. A tu trochu špíny vypere pračka. V posteli zůstávají volné pouze kraje. Jeden pro mě, druhý pro Dušana. Poslední pusu si dávám s ním. Večer co večer. Ukrást si aspoň jeden letmý okamžik a být spolu. Pořád máme k sobě blízko, pořád se milujeme. I když někdy to spolu nemáme jednoduché, ani jeden si nedokážeme představit život s někým jiným. Strávili jsme spolu teprve deset let. Ještě tišeji si popřejeme dobrou noc, ačkoliv za pár hodin vstávám, abych Davida znovu nakojila.

Jsem máma. Jsem máma dvou naprosto úžasných kluků. Za pár dní oslavím dvaatřicáté narozeniny. A stát ze mě udělal kriminálnici. *Nikdo neví, co je smrt, a přece se jí všichni bojí, jako by uznávali, že je největším zlem, třeba je pro člověka největším dobrem.* Poslední dobou často přemýšlím nad tímto Platónovým citátem. V hloubi duše bych chtěla najít odvahu skoncovat s vlastním životem a jednoduše utnout to vleklé martyrium. Aby se ta psychická bolest konečně rozplynula a zmizela. Aby mě přešel strach, aby mě přestalo bolet samotné dýchání. Jenže jsem máma dvou naprosto úžasných kluků. A oba mě

potřebují. Tady a teď. A taky zítra. A všechny další dny.

Rok a čtvrt naší domácnost navštěvují sociální pracovnice, mám za sebou dva výslechy na kriminální policii, jeden soud a jeden znalecký posudek v můj neprospěch. Za dva týdny mě čeká hlavní líčení. Jsem obviněna ze zanedbání péče o dítě. Hrozí mi trest odnětí svobody na šest měsíců.

Jsem máma. Máma kriminálnice.

Dobrou noc!

Až na dno

V duchu odpočítávám noci. Cítím, jak se mi strachem třese celé nitro a všechny orgány. Neumím svůj strach pojmenovat jedním slovem. Můj strach se skládá ze všeho, co se stalo, co se děje a co teprve přijde. Je v něm strach z neznámého i z konkrétního. Třeba taková soudní síň. Místnost se čtyřmi stěnami bez oken, katedra a ohrádka. Nejsem klaustrofobik, ale špatně se mi v ní dýchá už v pouhých představách. Mám strach ze soudce. Zním jen jeho jméno a to je všechno. Nevím, jak vypadá, ani nic dalšího o něm. Mohu doufat, že se zachová lidsky a dokáže naslouchat srdci mámy. Protože pořád jí jsem. Mámou. V očích svých kluků jsem dokonce ta nejlepší máma. Maminka, tak mě oslovuje Matěj. Zbývá pár dní do soudního líčení. Přála bych si usnout a probudit se, až bude po všem. S dobrým koncem. Očištěná a zproštěná obvinění. Jenže to nejde. Za poslední rok jsem ušla pořádný kus cesty, starala se a vychovávala Matěje, odnosila a porodila Davida. Teď mě čeká zolat vrchol, nejprudší a nejnejpříjemnější část toho

všeho. Ve svých vzpomínkách se znovu vrátím do okamžiku, který mi dodnes pořád působí bolest. Jeden nešťastný pád. Jenže ten neuvěřitelný příběh začal mnohem dříve.

Můj emoční koktejl se skládá každý měsíc z osmi ingrediencí. Naděje, lítost, bolest, vztek, frustrace, nenávist, sebetřýzeň a prázdnota. Vždycky ve stejném pořadí, jen jejich intenzita se liší. A slzy. Vodopád slz, v němž se utápím a který na chvíli dokáže spláchnout další nezdar. Nevyšlo to. Zase. Třeba příště. Třeba už konečně otěhotním. A nevyšlo to ani v Barceloně. Naše cesta za miminkem trvá více než rok. Nerozumím tomu. Jsme s Dušanem přece mladí a zdraví. A taky by z nás byli skvělí rodiče! Proč to tedy nejde?!

Měsíc co měsíc moje touha po miminku roste a s každou další menstruací i nenávist. Nenávist ke všem těhotným ženám na ulici, v autobusech a tramvajích i na sociálních sítích. Ke všem spolužačkám v očekávání již druhého, nebo dokonce třetího potomka. K novopečeným maminkám, které loudavým krokem tlačí kočár a srkají kávu z papírového kelímku. A že se jich vyrojilo! Každý rok je babyboom. Každý rok se rodí děti. Těhotné ženy i maminky se na ulicích nezačnou objevovat najednou, jsou tam pořád. Jen nějaká část

mého já si jich začala všímat více, než by bylo snesitelné. Nemůžu si pomoci. A štve mě to. Štve mě ta nespravedlnost, když ve vnitrobloku zahlédnu mladou maminku. Nervózně přešlapuje u růžového kočárku, jednou rukou ho houpe a v druhé ruce drží rozkouřenou cigaretu. Štvou mě stíznosti těhotné spolužačky, jak je jí už dva měsíce špatně, nic jí nechutná a má překyselený žaludek. Vždyť těhotenství je zázrak! Být mámou je dar! Jak si může stěžovat? Ze všeho nejvíc mě však štve snad po generace děděná rada: Nemysli na to. Ááááá!

Nikdo mi však už neřekne, jak se to dělá. Jak v sobě potlačit myšlenky a přání mít miminko, když se snažím, aby se staly skutečností? Když se je silou vůle snažím přivolat? Podařilo se vůbec některé roztoužené ženě nemyslet na to? Často upozorňuju sama sebe, když se mi mysl zatoulá od práce nebo sportu. Často se napomínám, že na to nemám myslet, a pokouším se ty myšlenky potlačit. Ale fakt tomu neumím zabránit.

V červnu Dušan podstoupí vyšetření spermiogramu. Sám od sebe, za což ho obdivuju. Celou dobu mě podporuje, uklidňuje mě, že budeme rodiči, a rovněž chce mít jistotu, že i z jeho strany je všechno v pořádku a jen to chce více času. Tři dny

čekání na výsledek se táhnou jako čtvrt roku. A pak se otřese celý náš svět. Dušan má všechny tvary spermií, jen ty normální, zdravé a oplodnění schopné chybí. Naše šance na přirozené početí je nulová. Na klinice nám doporučují podstoupit umělé oplodnění.

Dušan vyhledává androloga, který by určil příčinu problému, a má štěstí, na vyšetření se čeká jen dva měsíce. Během té doby si zjišťuju o umělém oplodnění, co se dá. Možná až příliš mnoho. Sleduju české i zahraniční blogy, které popisují náročnost téhle cesty jak po psychické, tak fyzické stránce. Bez záruky, že se všechno podaří na první pokus. Zkouším přijmout myšlenku, že bych šla do umělého oplodnění. Vrhla bych se do kolotoče injekčních stříkaček s hormony a stimulanty a svěřila své tělo zcela do rukou doktorů a embryologů. Že bych... Ne! Tudy moje cesta nevede. Cítím to tak. Kdyby nedopadl ani tenhle pokus, obvykle ta poslední z posledních nadějí na miminko, už bych to psychicky nezvládla. Moje duše by se rozsypala.

Šílím víc než kdy předtím. Nevěřím lékařským závěrům a vsázím všechny karty na sílu přírody, bylinky a pohyb. Divím se, že mě Dušan se všemi těmi saláty bohatými na kyselinu listovou, selen

a zinek neposílá do háje. Prý je poctivě jí. Mně tyhle plodností a superpotravinami nabitě saláty vůbec nechutnají. Ale jím je, protože nerada plýt-
vám jídlem. A Dušan? Dušan mě fakt miluje. Nejsou to kytky, dárky, čokoláda nebo komplimenty, ale sám Dušan. Člověk, který se rozhodl, že chce se mnou být, že chce se mnou zestárnout, že si přeje, abych byla šťastná, a chce mít se mnou rodinu. A kvůli tomu všemu je schopný vystoupit ze své komfortní zóny. Měla bych snad chtít víc? Co víc? Co je víc? Je to vůbec ještě možné?

Varikokéla. Nenápadný zabiják mužské plodnosti. Něco jako křečové žíly na varlatech, které způsobují špatný vývoj spermií. Řeší se operativně a pak se čeká, až se po deseti týdnech obnoví spermie. Potom je reálná šance otěhotnět. Bohužel operace neznamena trvalé vyléčení, varikokéla se po nějaké době znovu obnoví.

Dostavuje se úleva, že konečně víme, kde dřímá problém. Těšíme se, že existuje řešení a náprava. A Dušan má pravdu, jako tolikrát předtím, chtělo to jen více času. Na operaci si počká tři měsíce.

Vracím se z práce autobusem domů. Vedle mě si sedá nastávající maminka s pěkně kulatým bříškem. Zavádím o něj pohledem. Za pár týdnů

poprvé sevře v náručí své dítě. A jistě ho bude milovat od prvního okamžiku. Mají štěstí. Ona i její miminko. Usměju se. Namísto emocí, které mě vyčerpávaly mnoho měsíců, mě najednou zaplavuje vlna smíření.

Předsálí pekla

Za osm hodin začne soud. Nespím. Nemůžu usnout. Hlavou mi táhne nekonečný monolog s vlastní obhajobou. Vstávám a odcházím do kuchyně, kde si na papír zapisuju poznámky, kdyby mi selhala paměť, až budu stát v té grilovací ohrádce. Ticho a klid se nese celým bytem, přesto poslouchám, zda se z ložnice neozve David a nepřihlásí se o kojení. Spí. Všichni kluci spí. Mně se s každou další hodinou čím dál víc svírají žaludek, plíce i srdce. Měla bych taky spát a odpočinout si, čeká mě náročný den. Zároveň vím, že kdybych se usilovně soustředila na usnutí, frustrovalo by mě, že minuty plynou, a já jsem pořád vzhůru. Že jsem napočítala stovky ovcí, a nebylo to vůbec k ničemu.

„Jak to bude probíhat?“ ptám se.

„Státní zástupkyně přečte obžalobu,“ vysvětluje mi můj advokát. „Potom proběhne váš výslech. Nejdříve vám položí otázky soudce, pak státní zástupkyně, advokát Matěje a nakonec já.“

Můj advokát. O půl hlavy menší než já. Když mi podával ruku, z jeho stisku jsem poznala, že je zvíře. Právnické zvíře, které vstoupí do soudní síně a všechny je tam roztrhá. Část mého já se mohla přestat obávat. Jsem v dobrých rukou, ne-li v nejlepších.

„Soud není maraton,“ sděluje mi. „Nenechte se rozhodit otázkami, které na vás budou sypat. Zůstaňte klidná, dejte si čas na rozmyšlenou a až potom odpovídejte.“

Druhá část mého já se děsí toho, co teprve přijde. Dva a půl roku jsem pořádně nespala a moje výřečnost je tatam. A právníký svět se zakládá na slovech, jejich správném uspořádání do vět, do otázek, střílí jako kulomet bez možnosti nadechnutí. Právníci dokážou usvědčit, zmást, znejistit i získat odpovědi, které potřebují.

„Po vás proběhne výslech znalce, toho konfrontuji.“

Můj advokát. O půl hlavy menší než já, ale do křížku bych se s ním dostat nechtěla. Je jako lovec, nenápadný, zato perfektně připravený a ve střehu. Čeká tiše a při první příležitosti zaútočí. Surově a bez milosti. A věřím mu. Věřím, že mě vyseká ze všech paragrafů a odstavců.

„Máte nějaké svědky, kteří by mohli dosvědčit, jak se o Matěje staráte?“ položí mi další otázku

a v ruce drží propisku připravenou k poznámkám. Diktuju jména nejbližších lidí, kteří znají mou cestu k vytouženému dítěti, úskalí předčasného porodu a vědí také o nešťastném Matějově pádu a důsledcích, s nimiž se potýkáme a bojujeme.

„Stýkáte se teď s někým z nich?“ dotazuje se advokát. Seznam svědků včetně lékařů a specialistů čítá třináct lidí. Kdyby každého z nich chtěli vyslýchat půl hodiny, jen svědectví by zabrala přes šest hodin času.

„Teď s nikým,“ vrtím hlavou. „Pouze s terapeutem.“

„Jeho jméno?“ advokátova propiska píše na poslední bílé místo na papírovém archu.

Daniel. Nikdy jsem s ním neseseděla ve stejné místnosti. Vídám se s ním pouze přes displej telefonu.

„Přemýšlela jsem o tom, co jste posledně říkal o síle myšlenky,“ rozpovídám se na začátku terapie. „Ještě jsem vám nevyprávěla o svém druhém porodu. Když jsem byla těhotná podruhé, nastavila jsem si v hlavě, že porodím rychle a bezbolestně, za tři hodiny. Komukoliv jsem to řekla, díval se na mě jako na blázna. A víte co? David se narodil za tři a půl hodiny od první kontrakce a téměř bezbolestně. Mezi kontrakcemi jsem se cítila tak dobře, že bych zvládla vstát a odejít z porodního sálu.“

„Říkám si, jak byste to dokázala uplatnit ve vaší současné situaci?“ ptá se Daniel. „Co můžete udělat pro to, aby soud dopadl dobře?“

„Napsat si to někam, kde to budu mít na očích,“ odpovím. „Třeba na ledničku. Tam chodím pořád.“

„Ano. A co ještě pro to můžete udělat? Čím to můžete ještě podpořit?“

Daniel. Můj terapeut. Když jsem mu na úvodní hodině odvyprávěla svůj příběh, řekl: „Věřím vám.“ Za celý rok a čtvrt, kdy jsem dokola popravdě odpovídala, jak Matěj přišel k tomu úrazu, jsem potřebovala slyšet tohle jediné. „Věřím vám.“ Žádné útechy, že všechno dobře dopadne. To jsem mezi svým nekončícím vysvětlováním poslouchala pořád. Od pediatra, fyzioterapeutky, kamarádek a od všech, komu jsem se svěřila. Jenže namísto vidiny, že by to mělo dopadnout dobře, mi byl nařízen soudní dohled, znalecký posudek silně oponoval mému tvrzení, bylo zahájeno trestní stíhání mé osoby. A do vlastních rukou jsem obdržela obálku s obžalobou a datem soudního procesu. I přes veškeré reference, zprávy a důkazy. Bořila jsem se do hlubšího a smradlavějšího bláta. A přestávala jsem fungovat. Jako máma. Jako manželka. Jako žena. Ležela jsem v posteli, schoulená do klubíčka a schovaná pod peřinou. Třeštila jsem oči do tmy a zalykala se vydýchaným vzduchem.

Brečela jsem. Každou chvíli jsem prodělala zá-
chvat pláče. A chtěla jsem umřít.

Daniel. Můj terapeut. Vstoupil do mého života
v pravý okamžik. A má dar. Dar předat trochu
svého klidu. I přes displej telefonu.

„Uvěřit tomu,“ odpověděla jsem. „A chovat se tak,
jako bych už byla zproštěna viny.“

Jsou skoro tři hodiny ráno. Zbývá šest hodin. Mí-
jím lednici a znovu čtu tři řádky, které jsem na ni
napsala černou fixou:

JSEM NEVINNÁ
ZPROŠTĚNA OBVINĚNÍ
VYHRAJEME

Tváří v tvář

Dívám se na své spící kluky a čekám, jestli se vzbudí sami od sebe. Nechci je budit ani narušovat jejich vnitřní hodiny. Kdybych mohla, lehnu si k nim do postele, na to volné místo mezi nimi, a přitulím se k nim. Každého z jedné strany. Minuty plynou rychleji, než bych si přála. David se vrtí, natahuje ručky před sebe a potom ke svému obličejí. Protře si zavřené oči a vzápětí je otevře. Jsou velké, modré a s dlouhými řasami. Jen co si mě David všimne, začne se usmívat a šťastně kopat nohama. Má v sobě tolik radosti a spokojenosti. Pro Davida je tu nový den, kdy si budeme hrát, mazlit se, projdeme se na čerstvém vzduchu, koukneme na auta na křižovatce a objevíme další nové chutě. Ani netuší... A je to jen dobře. Moc si přeju, aby tenhle den vypadal úplně jinak. Beru Davida do náruče a odnesu jej z ložnice. Dušan si sedá na moje místo v posteli a o několik minut později slyším, jak pomalu budí Matěje. *Kluci moji, promiňte mi to. I tak udělám vše, abychom si užili náš společný čas. Jsem vaše máma.*

Máme všechno a můžeme vyrazit. Dušan otáčí klíčkem v zapalování a motor se rozvrčí. Mlčky sleduju svoje černé šaty. Co se kojení týče, jsou nejdiskrétnější. Ale lehce zmačkané. Jsem máma dvou dětí, doufám, že nikdo neočekává, že dorazím ve vyžehlených šatech. Měla bych dostat bonusové body za to, že jsou čisté, bez skvrn od mléka nebo příkrmu. A ještě extra body za to, že mám všechny zuby, zdravé zuby. Jenže toho si soudce přes respirátor asi nevšimne. Auto jede dlouhou ulicí a já mám pocit, jako by mě vezlo na porážku. Nechce se mi mluvit, jen bych tupě koukala do prázdného místa uvnitř sebe. Všimnu si Davida, jak se na mě z vajíčka usmívá. Moje malé instantní štěstí. A Matěj pozoruje provoz na vozovce. „Beton!“ vykřikne a já si všimnu obrovského mixu na beton v protisměru.

„Točí,“ pokračuje Matěj v popisu. A jeho hlásek mě vrátí do přítomnosti. Uvědomuji si, jak je snadné propadnout černým obavám a že moje uzavírání se do bubliny je obrana. Bylo by příliš jednoduché mlčet. Přitom nejdu k soudu, abych přiznala vinu a souhlasila s trestem. Jdu tam bojovat. Za sebe. Za své děti. Za svou rodinu. Dokázat všem, že jsem skvělá máma a že Matějův pád byla nešťastná náhoda. Cítím se nevyspale a hlavně vyčerpaně. Po kolikáté už převyprávím tentýž

příběh? Nedopočítám se konkrétního čísla. Ani to není podstatné. Důležité je, že dneska, že za hodinu Matějovu nehodu popíšu naposledy!

David se na mě znovu usmívá. A já na něj. Rozesmívám jej nejrůznějšími grimasami. Kupodivu je to velmi uvolňující. Zároveň po očku sleduju situaci venku a upozorňuju Matěje na zajímavé stroje a dopravní prostředky. Nevšedním zážitkem pro Matěje je tramvaj. Ta k nám nejezdí. A máme štěstí na mnoho bagrů. Jak se blíží letní prázdniny, město je více a více rozkopané. O stavební stroje opravdu není nouze.

Blížíme se k areálu žlutých budov s červenými střechami. Uprostřed se skrývá prosklená budova. A tam musím jít. Do druhého patra. Před hlavní branou vidím Lenku, která dohlédne na Davida. Loučím se s Dušanem a Matějem.

„Dneska to skončí,“ říká mi pevným hlasem Dušan a políbí mě. Jenom přikývnu. Pusu od Matěje nedostanu, je příliš zaneprázdněný ruchem na ulici. S Lenkou procházíme bránou a tlačím kočár se zvědavým Davidem, jehož hlava vykukuje z korbičky.

Bez obtíží procházím skenerem. Zato Lenka hledá v batohu kapesní nůž a odevzdává ho. Je to sice krátké zdržení, ale mně ta minuta připadá jako celá věčnost. Koukám na hodinky mnohem

častěji, než bych chtěla. Hlavně abych nepřišla pozdě. Potřebuju přijít včas. Cestou výtahem a při hledání správných dveří instruuju Lenku ohledně Davida. Domlouvám si s ní, ať mě prozvoní, kdyby David nebyl k utišení, zažádám o pauzu. Soud mi nemůže bránit, abych se postarala o vlastní dítě. Na vedleším multisedáku zahlédnu věkem sešlého muže s krátkými šedinami a stařeckými skvrnami na kůži. Dívá se do papírů, které drží v rukou. Ví, kdo to je. Jsem si tím naprosto jistá. Soudní znalec, který napsal znalecký posudek v můj neprospěch. Tu větu, vyznačenou tučným písmem, mám pořád před očima.

Je možné, že ke zranění došlo prudkým úderem tupým předmětem do hlavy.

Asi se mi jen tak z paměti nevymaže. Prozatím. Co mě na celé věci děsí nejvíc, je, že názor takového člověka, který nikdy neviděl mě ani Matěje, nezná nás a neví o nás víc, než bylo napsáno v propouštěcí zprávě z nemocnice, je brán jako klíčový důkaz.

Rozhlížím se po chodbě. Chybí tady můj advokát. A jedna můra. Noční můra. Tři minuty po deváté hodině odevzdávám občanku. O další dvě minuty později vstupuju do soudní síně bez oken a s ohrádkou uprostřed. Soudce sedí na svém místě. Zaráží mě, jak mladistvě vypadá. A taky je

pohledný. Usedám po jeho levici, po jeho pravici si sedá jiný mladík v černém taláru s tmavě červeným lemem. Tam má přece sedět státní zástupkyně! Kde je? Kde je Matějův advokát? A kde je můj advokát?!

Klepou se mi ruce, špatně se mi přes respirátor dýchá a štípe mě v nose. Do očí se mi derou slzy, v ten nejhorší okamžik. Nic se ještě neděje a já už tady skoro brečím. Vytahuju na stůl papír s poznámkami, telefon a Matějovu fotku. A balíček s papírovými kapesníčky. Drobná činnost mě rozptýlí a já mohu zase dýchat, jak mi to respirátor dovolí. Prohlížím si mladíka naproti sobě a vůbec tomu nerozumím. Proč tam nesedí státní zástupkyně? Proč za sebe posílá zástupce? Takového mladocha! Ve své hlavě mu už neřeknu jinak.

Soudce trpělivě vyčkává na příchod mého advokáta. Je mi trapně, blbě a nejraději bych zalezla pod stůl. Kdyby se pod ním nacházel kanál, vlezla bych do něj a poklop držela vší silou. Najednou se ozve ťukání a dveře se bez vyzvání otevrou. Můj advokát! I on má oblečený talár, na rozdíl od mladíka s modrými lemy, ledabyly zapnutý, vyčuhuje mu z něj bílá košile. Sedá si ke mně a zpod respirátoru se usmívá. Ne, nešálí mě zrak. Fakt se usmívá. Na frajera. Já tady deset minut trnu, umírám hanbou, téměř se rozbrečím a on přijde pozdě a ještě s úsměvem na rtech! Úhledně si rozloží

papíry s poznámkami a propiskou na stůl. A pořád se usmívá.

Třináct minut po deváté hodině promluví soudce a zahájí jednání. Zdržení z důvodu pozdního příchodu mého advokáta. Výborně, a je to v oficiálním zápisu! Tiše se modlím, ať tohle nemá vliv na usnesení. Nemůžu jít do vězení, protože můj advokát trčel v zácpě, ne? Kdyby se aspoň chvíli neusmíval a tvářil se vážně. Nebo je úsměv jen jeho další strategií?

Zástupce státní zástupkyně předčítá obžalobu. Nesouhlasím s ní. Dohoda o vině a trestu. Nesouhlasím. Nesouhlasím s ničím, co tam zazní.

Ale na můj názor se mě nikdo neptá. Vyzývá mě do ohrádky k výsledku. Beru si poznámky a mířím doprostřed místnosti. V soudní síni sedí osm lidí a všichni mě sledují. Soudce a soudní zapisovatelka přede mnou. Zástupce státní zástupkyně po mojí levici. Můj advokát po mojí pravici. Soudní znalec a tři přísedící za mnou. Takhle jsem se negrilovala za celých dvaatřicet let svého života. Stojím v ohrádce a hledám slova. Najednou si nedokážu vůbec vybavit svou obhajobu, kterou jsem si dlouhé dny a noci předtím nacvičovala.

Jsem máma kriminálnice a ještě vypadám jako blbec. S respirátorem, ve kterém se nedá dýchat. Ve zmačkaných šatech. Klepou se mi ruce i hlasivky.

Mám popsat, co se stalo. Jenže pro mě to není jen popsání nehody, ve svých vzpomínkách se vracím do osudného únorového dne. Před očima stále živě vidím pád svého milovaného dítěte. Ještě jednou musím prožít tento den. Ještě jednou promluvit. Ještě jednou a naposledy. A pak už si nechci nikdy připomínat tu bolest a strach, které mě šířaly několik následujících měsíců.

Čárka, čárka, čára

Je tam! Na testovacím poli sleduju, jak se vybarvuje druhá čárka, a moje podezření se potvrzuje. Celý týden jsem cítila, že se v mém těle děje něco jiného, než jak tomu bylo v minulých měsících. A jsem těhotná. Zase! Nejsem tolik překvapená, s Dušanem jsme druhé dítě chtěli. Jenže tentokrát se zadařilo rychle. Na třetí pokus! Druhá čárka je slabě růžová. Testovala jsem první den zpožděné menstruace a ještě odpoledne, ale je tam! Zkušené snažilky by tuhle čárku označily za ducha. Dívám se na pozitivní test a v hlavě rychle vypočítávám datum porodu a také věkový rozdíl mezi dětmi. Rok a půl. To bude mazec. Fakt mazec! A moje tělo se rozhodlo otěhotnět ve chvíli, kdy už dva týdny s Dušanem řešíme, že Matěj přestal jíst příkrmy a jen ho kojím.

Vycházím ze záchodu s testem v ruce. Dušan uklízí nádobí v kuchyni a Matěj si hraje na koberci v obýváku. Podávám test Dušanovi do ruky. Několik vteřin jej zkoumá, mhouří oči, otáčí testem a pak povídá: „Nic tam nevidím.“

„Tady,“ ukazuju na tenkou čárku. „Podívej!“

Dušan se opět soustředí na testovací pole a začne se usmívat. „Ale jo. Něco tam je.“

„V sobotu si udělám další,“ řeknu a odkládám test na poličku. „To se na testu ukáže jasná dál-nice.“

Je středa. A nám se otočil celý svět. Dušan se pořád usmívá a ve mně se mísí rozpačité pocity. Mám radost, ale zároveň i obavy. Obavy o to malé, abych jej v pořádku donosila, a také o Matěje, který nechce jíst.

Druhého dne dopoledne s Matějem zůstávám doma. Procházku nechávám na odpoledne během Matějova spánku. I když je klasický mrazivý únor, skrze okno dopadají na lino v dekoru dřeva sluneční paprsky. Matěj se batolí kolem dřevěného stolečku. Hrajeme naši oblíbenou hru, kdy se schovávám a potom na Matěje vybafnu: „Kuk!“ Vždycky se usměje svým kouzelným způsobem. Pozoruju, jak vztahuje ručky ke stolečku a vytahuje se za nimi, až stojí. Usmívá se. Vidím jeho radost v očích a úsměv mu oplácím. Stojím asi metr od stolečku, když najednou Matějovi zmizí úsměv z tváře, ztrácí rovnováhu a padá na zem. Ve zlomku vteřiny leží na podlaze na zádech a spouští hlasitý pláč. Bez meškání jsem u něj, беру ho hned do

náruče a tiším ho. Matěj se během minutky uklidní. Osuším mu slzy stékající po tvářích a ještě ho chvíli houpu.

Ani tentokrát se mi nedaří dostat do Matěje více než tři lžičky příkrmu. Kroutí se v křesílku a rozbrečí se. Vezmu jej k sobě, abych ho uklidnila, a přitom se dotknu jeho hlavičky. Ze strany je podezřele měkká. Zarazím se a prohlížím si hlavu pořádně. Je na ní velká boule. Na dotek je měkká jako rozvařená těstovina. Pohled na bouli mě vyděsí. Beru do ruky telefon a píšu Dušanovi. Posílám mu i fotku. Bojím se, aby boule nebyla nic vážného, protože něco takového vidím prvně. Dušan mě uklidňuje: *Je to kluk. Boulí a modřin ještě bude mít.*

Matěj je nerudný, odkládám telefon a znovu ho kojím. Za poslední dva týdny kojím každou hodinu. I v noci. Prostě mu mléko samotné už nestačí, ale už nevím, jak ho rozkrmit. Vyzkoušela jsem všechno, a ani pediatr mi nic dalšího nedokázal poradit. Přece není možné, aby dítě dobrovolně vyhladovělo?! Po kojení se Matějovi hned zlepšuje nálada a leze za hračkami na koberci. Sleduju ho pečlivě, jak si hraje a jak se chová. Ale Matěj je stejný Matěj. Jako obvykle. Je zvědavý, zkoumá každý kout a já s ním. Pozoruje prádlo v pračce

a vypíná vysavač během mé snahy vysát byt. Také v noci se kojí ve svých pravidelných intervalech co hodinu.

V pátek se opakuje scénář s krmením. Nejde to a já už dál nemůžu. Prosím Dušana, abychom zajeli s Matějem do nemocnice, ať mu udělají testy a třeba zjistí, proč přestal jíst. I kdyby se na nic nepřišlo, chci mít jistotu, že je v pořádku a že i tohle období pomine. A možná mi dají nějakou radu, kterou jsem ještě nevyzkoušela. S Dušanem se domlouváme na odpoledne, poněvadž dopoledne má Matěj fyzioterapii. Ačkoliv se narodil o šest týdnů dříve a svůj psychomotorický vývoj dohnal během půl roku, s fyzioterapeutkou Michaelou ladíme ještě detaily, jak tomu obě říkáme. Po každé hodině odcházím obeznámena s novými cviky na posílení Matějova břicha, zlepšení stability a uvolnění těla.

Vcházím s Matějem do místnosti a Michaela vidí mé zoufalství. Vyprávím jí, jak Matěj už dva týdny odmítá příkrmy, i o pádu. Michaela si prohlíží bouli na jeho hlavě. „Měl by se na ni raději podívat doktor,“ sdělí mi.

„Odpoledne stejně pojedeme do nemocnice, poprosím je, aby se podívali i na tu bouli,“ odpovím.

* * *